

ΤΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Μαλδάρ, άρχηγέ των Χουάναν, άκουσέ με: Σε φιλοξένησα στο πλοίο μου, και σε μετέφερα στην Άφρική σίγουρα κι' άνενόχλητα!... Δίχως έμένα, ή άρχές της πατρίδος μου θά σέ είχαν συλλάβει, θά σέ είχαν δικάσει, και τώρα θά ήσουν έξάπαντος άπαυγουνιμένος σέ κανένα φρουριο της Γαλλίας!... Ώστόσο, εσύ φάνηκες άχάριστος... Φάνηκες ένας ύπουλος και φαρμακερός έχθρος: Διέρρηξες τό χρηματοκιβώτιό μου, έκλεψες έγγραφα, σπαιδαϊότατα γιά τήν έπιτυχία της Ιερής κι' ειρηνικής άποστολής μου, άποστολής της όποια είχα άναλάβει από ύποχρέωσι σέ μιá δύστυχη κι' άπελπισμένη μητέρα!... Καί σάν νά μήν ήφταναν τά κατορθώματά σου, οι όπαδοί σου κλώσωναν προδοτικά τό στρατόπεδό μου, προκάλεσαν μιá σκηνοθετημένη συμπλοκή, και μου άρπαζαν τό μοναγό παιδί μου!... Πού βρισκεται τώρα, αυτό τό άκακο, κι' άκίνδυνο γιά σάς, πλάσμα;... Καί ποιοί είνε οι όροι σου, γιά τήν άπελευθέρωσή του;

Μιά νεκρική σιγαλιά έπακολούθησε... 'Ο άέρας σιγότερμε άκόμη, άπ' τούς τελευταίους ήχους της λαχταρισμένης φωνής του Μοντεχρήστου... 'Ο πατέρας «παζάρεψε», τή στιγμή εκείνη, τή ζωή του παιδιού του, με έναν έχθρο άνηλεή, άσπλαγχο, θανάσιμον!... Ώ, πόση άγωνία κρυβόταν κάτω, άπ' τή φαινομενική γαλήνη των λόγων του κόμητος!

— Καταραμένε σκύλε, άκουσέ με! άποκρίθηκε σέ λίγο ό Μαλδάρ, με ύφος στυγνό. Κανέναν δεσμό, ύποχρέωσης δέν μπορεί νά ύπάρξη ποτέ, μεταξύ των Πιστών όπως έμείς, και 'Απίστων όπως έσείς!... 'Η φιλοξενία σου, λές; Χαχαχά!... Καί νά ξεψυχόσασ άκόμη, και νά μ' έβρισκες μισοπεθαμένο και νά κατώρθωνες νά με συνεφέρεις στή ζωή, έγώ... έγώ—κι' όλοι οι 'Αραβες μαζί μου—πάλι γιά άσπονδο έχθρό θά σέ νόμιζα, και με πρώτη εόκαιρία θάχωνα τό μαχαίρι μου βαθειά στήν καρδιά σου!... Χαχαχά!... Καταραμένοι σκύλοι!... Τόσα χρόνια, τώρα, αίματοκυλάσατε τήν πατρίδα μου, καταλάβατε τά έδάφη μας, μάς ύποδουλώσατε με φωτιά και με μαχαίρι και ζητάτε τώρα οίκτο, έλεος, και παζάρια αίσθηματολογικά!...

Και με άνέκφραστη λύσσα στή φωνή του, ό έξάλλος και φανατικός μουσουλμάνος φύλαρχος, πρόσθεσε:

— Έ, μάθε, λοιπόν, 'Απιστε, δι' όλοι οι όμηριοί της φυλής σου άποκεφαλίστηκαν άμείλιχτα!... Κι' ό λοχαγός Ζωλιέτ άκόμη, γιά τόν όποιο ένδιαφέρθηκες και έεκίνησες άπ' τήν τήν άλλη άκρη της Οικουμένης, σκοτώθηκε άπ' τούς όπαδούς μου!... Ναί, κοιματιάστηκε φριχτά, κατά τή στιγμή άκριβώς πού είχε δραπετεύσει και προσπαθούσε κι' έλπιδε νά σωθή!... Τώρα, όσο γιά τό γιού σου, ποτέ σκυλί κι' αυτό—σκόλου γέννημα—έτοιμάσου ν' άντίκρυσες τό χαμό του!... Σιγά-σιγά θά τό σφάζω, με τά ίδια μου τά χέρια και μπρός στά τρομαγμένα μάτια σου!

Ένα γέλιο σατανικό άντήχησε κατόπιν... Γελοῦσε με τήν άγωνία του δυστυχιωμένου κόμητος ό φριχτός Μαλδάρ, ό όποιος δέν μπορούσε βέβαια νά τή δή καθαρά τό πρόσωπο έκείνου, τή μάντευε όμως σίγουρα κι' άλάνθαστα!...

¶ 'Η κατάστασι καταντούσε κρίσιμη... 'Ο άρχιουάνος έξακολουθούσε τό άνατριχιαστικό του γέλιο... 'Η Μεζδέ, κατάκαρδα ήδη χτυπημένη άπ' τά λόγια του Μαλδάρ, τά σχετικά με τόν φόνο του άγαπημένου της 'Αλβέρτου, άγωνιούσε βουβή και κάτωχρη...

'Ο Κοψολαίμης μούγκριζε από άνίσχυρη λύσσα και στροφούριζε πάνω στή σέλλα του ά άλόγου του...

'Ο Μοντεχρήστος λαχάνιαζε...

— Τό πάν γιά τό παιδί μου! ούρλιασε βραχνά, έπιτέλους, 'Ο, τι ζητήσης, όσα χρήματα θελήσης, πρόθυμα τά παραχώρώ γιά άντάλλαγμα της ζωής του παιδιού μου!

Και πρώτη φορά, ως τότε, μισολυγίζοντας ό σιδερένιος έκείνος άνδρας, έκέτευσε με τρεμουλιαστή φωνή:

— Μαλδάρ, μη σπρώξεις σέ τέτοιο σήκωστο σημείο τό μίσος σου έναντίον μου!... 'Αν θέλεις τή ζωή μου, πρόθυμα σου τήν προσφέρω! 'Αν σου χρειάζεται ή άμέτρηση περιουσία μου, πρόθυμα σου τή χαρίζω!... Χάρισέ μου όμως κι' εσύ τή ζωή του παιδιού μου!... Μη σπρώξεις τή σκληρότητα της ψυχής σου σέ πράξεις άνάνθρωπης θηριωδίας!... Σε τί θά σέ ώφελήσει ή άσοςπη δολοφονία μιás αδύναμης ύπάρξεως;

— Θλιβερά, σφραγιωμένα από άνέκφραστη ίκεσία κι' από φιλόστοργο πόνο, άντηχούσαν αυτά τά τελευταία λόγια του πατέρα Μοντεχρήστου... Τό σαρκαστικό γέλιο του Μαλδάρ, είχε πάψει άπότομα τώρα... Μιά βαθειά ρυτίδα σκέφανε αούλάκωνε τό ήλιοκαμμένο και πλατύ μέτωπο του άρχιουάνου...

Και ξαφνικά, τινάζοντας τό κεφάλι του με άπόφασι, φώναξε:

— 'Από σένα έξαρτάται, κόμη, ή ζωή του παιδιού σου!

'Ο Μοντεχρήστος τινάχτηκε, λαχταρισμένος ως τά κατάβαθα της ψυχής του... Και με φωνή άγωνιώδη, τραύλισε:

— Μίλησε, Μαλδάρ!... Ώ, πές μου τί θέλεις!... Ποιοί είνε οι όροι σου;

— 'Ελα νά με συναντήσης, μ' όλη τήν έμπιστοσύνη!... άπάντησε ό τρομερός 'Αραφ. Προχώρησε μοναχέ σου, ως τήν αούλη του φρουριού... 'Ο φύλακός της θά σου άνοιξη, σύμφωνα με τή διαταγή πού θά του σταίλω... Θά σέ οδηγήσουν μπροστά μου... Και τότε, οι δύο μας, άνενόχλητοι, θά κανονίσουμε τούς όρους γιά τή σωτηρία του παιδιού σου!

Καινούργια σιγαλιά, βαρεία κι' άποπνιχτική, άκολούθησε τισ ύπουλες αυτές φράσεις του Μαλδάρ...

— Μην πäs, πρós Θεού, άρχηγέ μου! ψιθύρισε ό Κοψολαίμης, τρομαγμένος. Παγίδα έτοιμάζεται νά σου στήση αυτός ό άχρείος!

'Ο Μοντεχρήστος δέν φαινόταν ν' άκούη... Με σκυφτό κεφάλι και με πρόσωπο καταϊδρωμένο και νεκρικό, ήταν βυθισμένος σέ σκέψεις, σέ διαταγμές και σέ άγωνιώδεις άμφιβολίες...

— Πηγαίνετε, κύριε! μουρμούρισε τότε στ' αυτό του ή Μεζδέ.

Κι' ένός ό κόμησι τινάζονταν άπ' τήν άπροσδόκητη αούτη συμβουλή, ή νεαρή ίθαγενής προσήλωσε στά μάτια του τά μυστικοπαθή και φλογερά της μάτια, και πρόσθεσε ψιθυριστά:

— Πηγαίνετε!... Είστε τό άγέρωχο λιοντάρι έσείς κι' έκείνος είνε ή χαμπερής άλεποπ!... Φοβάστε λοιπόν τά σχέδιά του;

'Ο κόμης άνατριχίασε... 'Η όπτασία του παιδιού του, σφαγμένου από κακόβρα κι' άνηλεή χέρια, παρουσιάστηκε φρικιαστική μπρός στά μάτια του... Κι' άμέσως, σηκώνοντας τό κεφάλι του, φώναξε με άπόφασι άγρία:

— Μαλδάρ, δέχομαι τήν πρότασί σου!... Δέσσε διαταγή στους φρουρούς της πόλης νά μου άνοιχουν.

'Ο Κοψολαίμης κάτι έκανε νά πη και συγχρόνως μήκε μπρός στόν κύριό του, θέλοντας νά του έμποδίση τό δρόμο πρós τό φρούριο.

— Παραμέρισε, φίλε μου! είπε γαλήνια ό κόμης, σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του μετάπος του. 'Ηούχασε! Δέν πρόκειται νά μου κάνουν κακό.

— Ώ, κύριε! μουρμούρισε με άνησυχία ό Ζουάβος, Ξέρετε δι' βαδίσετε πρós τόν βέβαιο χαμό σας;... Ξέρετε δι' πρόκειται νά μήπε μέσα σέ μιá ύπουλη σφηκωφωλή!...

— Έχω έμπιστοσύνη στό Θεό και στό Δίκαιο! άπάντησε ό κόμης.

Και χωρίς διαταγμό πειά τράβηξε

'Ο Μαλδάρ

κατευθείαν προς την πόλη του φρουρίου, ή οποία άνοιγε σιγά—σιγά, άφροντάς του ελεύθερη την είσοδο...

Τό μαύρο άνοιγμά της δέν άργησε και πολύ να καταπιή τη λεπτή και ψιλή σιλουέττα του κόμητος... Κι' όταν τό βαρύ θυρόφυλλο ξανάκλεισε και πάλι, ό Κοψολάιμης, σφίγγοντας νευρικά τό όπλο του, μούγκρισε στόν πλατύ του 'Ιάκωβο και στούς άλλους οπαδούς:

— 'Αν σέ μισή ώρα δέν ξαναφανή ό κύριός μας, άλλοίμο-νο στούς βρωμοαράπηδες!... 'Εκατό έκείνοι και 'Ενας έγώ, πάλι θά μπωρέω να τούς ερασίωω άπ' τη λύσσα μου!

'Ο 'Ιάκωβος κι' οι άλλοι, άνήσυχτοι όλοι για τήν τύχη του άγαπημένου άρχηγού των, περιώριστσαν να κουνήσουν με-λαγχολικά τά κεφάλια των, δίχως ν' άπαντήσουν...

'Αμέσως ύστερα, όμως, άγριοιποι κι' άπειλητικοί, πλησία-σαν περισσότερο προς τό φρούριο και προς τήν κλειδωμένη πόλη του, έτοιμοι να όρμησουν για τήν τελειωτική έφοδο στο πρώτο δυσάρεστο σημείο...

ΚΕ'.

Ο ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ ΞΑΝΑΓΙΝΕΤΑΙ—ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΑΝΤΕΣ—

'Όταν μπήκε ό κόμης Μοντεχρήστος μέσα στην αιματόβρε-χητή αλλη του φρουρίου, τήν εϊδε γεμάτη άπό στυγνούς και βουδούς χουάνους... Τά μελαψά τους κι' άγριεμένα πρόσωπα φαίνόντουσαν σαν πρόσωπα δαιμόνων, καθώς τά φάτιζαν ή καπινομένες φλόγες τών θαϊώνων...

— Στην εμφάνισή του κόμητος, κάρφωσαν άπάνω του βλέ-ματα ύπουλα και σκοτεινά, αλλά παραμέρισαν συγχρόνως, άφρό-νιτους του ελεύθερη τη διάβαση... 'Ο κόμης, δίχως να φανή ότι έπηρεάστηκε άπ' τη σατανική έκείνη συνάθροιση, τούς κούταξε έλους με άγέροχο και ήσυχο βλέμμα, κι' έξακολουθή-σε τό δρόμο του διασχίζοντας τό μουσκεμένο άπό αίμα χάμα της αλλής.

'Όρθιος στο κατώφλι της πόρτας του φρουρίου, ό Μαλδάρ, καλοτυλιγμένος στο μπουρνού-ζι του κι' άγέρωχος έπίσης, περίμενε τόν κόμητα να πλη-σίση.

'Ο Μοντεχρήστος έφτασε κον-τά του, σήκωσε τό χέρι του σέ σημείο χαιρετισμού και με φω-νή ήσυχη του έιπε:

— Είμαι στή διάθεσί σου, Μαλδάρ!... Πές μου τούς όρους σου, όί όποιοι πρόκειται να κρινουν για τή ζωή του παι-διού μου... Περιμένω να τούς άκούσω!

'Ο άρχιχουάνος σήκωσε τό μαύρο και σκελετωμένο χέρι του και τώφερε στο μέτωπό του, άνταποδίδοντας έτσι—μέ τη γνωστή 'Αραβική άβρότητα—τόν χαιρετισμό του Μοντε-χρήστου. Τό μαύρο όμως πρό-σωπό του, τό αύλακωμένο άπό

βαθειές κι' άπαίσιες ρυτίδες, έμεινε άπαθές... Θά τόν νόμιζε όμως κανένας—μόλις άντίκρισε τη φριχτή έκφραση τών ματιών του—σαν ένα ζωντανό άγαλμα, τό όποιο συμβόλιζε τό Μίσος κατά τών λευκών και τόν Φανατισμό κατά τών άλλοπίστων!

— Περιμένω τήν έκτέλεσι της ύποσχέσεώς σου, Μαλδάρ! Ξανάπε ό Μοντεχρήστος έντονα, βλεπώντας τήν άγαλματώδη άκίνησια και σιωπή του 'Αραβός, Γιατί δέν μιλάς;

'Ο Μαλδάρ δέν συγκινήθηκε καθόλου, άπ' τό άνυπόμονο ύφος του κόμητος. 'Εξακολουθώντας να τόν κυτάζει κατά-ματα, άποκρίθηκε σιγά—σιγά και τονίζοντας μιά—μιά τις συλλαβές:

— Τόσο... πολύ... άγαπάς... λοιπόν... τό παιδί σου;

— 'Εξάπαντος, δέν εδύχρησε έσύ να γίνης πατέρας, άφού μου άπευθύνεις παρομοία έρώτησι! άπάντησε με πονεμένο ύφος ό Μοντεχρήστος.

'Ο Μαλδάρ άπόμεινε άτάραχος, στην άπάντησι αυτή του κόμητος. Και με τό ίδιο ύφος, και με τόν ίδιο τόνο φωνής, ξα-ναείπε:

— Και είσαι έτοιμος να ύποστηγής τήν κάθε θυσία, για χάρι της ζωής του παιδιού σου;

Τά μάτια του κόμητος βούρκωσαν, άθελά του. 'Η σκέψι του πέταξε με λαχτάρα σ' όλες τις άγαπημένες του ύπαρξεις. 'Ο 'Ελπιόφορος του, οϊκτρά δολοφονημένος, ή Χαΐδα του, ξεψυ-χώντας άπό φριχτή θλίψι για τόν χαμό του μοναγού παιδιού της, ή Μερσεδές του, οβνύοντα σιγά—σιγά και θανάσιμα άπό άπελασία για τήν έξαφάνισι του 'Αλβέρτου της, όλα αυτά... όλες αυτές ή πένθιμες όπτασιες... πέρασαν μπρός άπ' τά βουρ-κωμένα μάτια του κόμητος, τόσο άστραπιαές όσο κι' όδυνηρές...

— Μαλδάρ! μουρμούρισε άγωνιάνας. Βασάνισέ μου άν θέλγης τό κορμί, με τά φριχτότερα βρασιανιστήρια που όπάρ-

χουν... Και χύσε τό αίμα του κορμιού μου, σταγόνα προς στα-γόνα... 'Αρκει, για άντίκρισμα του δικού μου μαρτυρικού θα-νώδου, να χαρίσης τή ζωή στο παιδί μου!... Ξεψυχώντας, θά εύλόγω τ' όνομά σου... Κι' ή ψυχή μου άπ' τόν ουρανό ψηλά, χαρομένη για τή ζωή του παιδιού μου, δέν θά πάψη καθόλου να σ' εύγωνισή!

Λύγιε, ό σιδερένιος, ό υπεράνθρωπος. Γίνθαν άνθρωπος, σαν όλους τούς άλλους, ό Μοντεχρήστος... 'Η πατρική ιστορή τόν μετέβαλε...

— 'Αν πάλι θέλγης χρίματα, Μαλδάρ, είμαι στή διάθεσί σου! Έξακολούθησε με πονεμένο κι' ίκετευτικό τόνο φωνής ό κόμης. Τόσα εϊνε τά πλούτη μου, ώστε μπορώ να τρέφο και να μισο-δοτώ όλο τό στρατό σου, έπι χρόνια δλόκληρα, έπι δεκάδες δλόκληρες χρόνια!... Μπορώ να κάνω τόν πτωχότερο φύλαρχο της έρήμου πλουσιώτερον άπ' όλους τούς ήγεμόνας της 'Αφρι-κής!... Αύτά τά πλούτη μου εϊνε στή διάθεσί σου, Μαλδάρ, άρ-κει να τό θελήσης!... Και πάλι, δέν θά θεωρήσω έξωφλημένη έντελώς τη μεγάλη μου ύποχρωσι άπέναντί σου, άν χαρίσης τή ζωή στο παιδί μου!... 'Αποφάσις, λοιπόν, Μαλδάρ!

'Ο άρχιχουάνος άκούσε τά παρακλητικά λόγια του κόμη-του, δίχως να φαίνεται ότι έπηρεάζταν άπ' τόν πονεμένο τόνο τους... Με τήν ίδια άγαλματώδη άταραξία, ξανάπε:

— Πόσο άνόητος εϊνε ό άνθρωπος!... Νομίζεις βαθύπλουτο τόν έαυτό σου, κόμη, κι' όμως είσαι πάμπωχος τή στιγμή αυτή!... Γιατί!... Γιατί συγκντηρώσε όλα τά πλούτη σου και τήν ίδια τη ζωή σου άκόμα, άπάνω σ' ένα λεπτό κι' εύκολόλυ-γιστο σημείο: 'Απάνω δηλαδή σ' ένα άμούστακο παιδάριο, στο γυϊό σου, τόν όποιο μπορώ—άπό στιγμή σέ στιγμή—να συν-τρίψω, συντριβοντας μαζί του κι' όλη τήν ήθην παντοδυναμία σου!... 'Αλλάχ!... 'Αλλάχ!... Σκόνη έγώ μπροστά Σου, ό 'Αλλάχ μπορώ όποιο συντρίβω με τη βοή-θειά Σου άπίστευς, όί όποιοι νομίζουν τόν έαυτό τους βουνά δυνάμεως και πλούτου!

Κι' άφού πρόφερε με μυ-στικοπαθή κατόνου τις τελευ-ταίες φράσεις του ό Μαλδάρ, ξανάπρε πάλι τό σαρκαστικό του ύφος και πρόσθεσε:

— Νομίζεις, λοιπόν, τόν έυ-τό σου άπάντασια βαθύπλουτο, κόμη!... Κι' όμως είμαι άπάν-τασια πλουσιώτερός σου!... Νά, είμαι, γιατί στήν καρδιά μου μονάχα τό δυνατό Μίσος φω-ληάζει κι' όχι ή άνανδρη Στορ-γη!... Με νοιάζει; Νοιάζει τά λόγια μου, κόμη;... Δέν έ-χω έγώ ανθρώπιους δεσμούς—γυναίκα, παιδιά, γονείς—που να με λυγίσουν στο κρισιμώτε-ρο σημείο του άγώνος μου, ό-πως λυγίζει έσένα τώρα ή Στοργή προς τό παιδί σου!... Είμαι λοιπόν ό δυνατώτερος κι' ό πλουσιώτερος, έγώ!... Και δέν θά παραισώω μαζί σου τούς όρους μου σαν ίσο, προς ίσο, αλλά θά σού τούς έ-

πιβάλω έγώ σαν Δυνατός προς τόν 'Ανίσχυρο!

Και γέλασε σατανικά... 'Ο Μοντεχρήστος συγκλονίστηκε άπό φρίκη. 'Ηταν άμεί-λιχτος, λοιπόν, ό έχθρός τους... Κι' ό Θεός ήξερε μονάχα τί ειδούς άπαίσιους όρους θά έπρόκειτο να συζητήσουν!

'Εντωμεταξύ, ό Μαλδάρ έγνεψε σ' έναν άπ' τούς οπαδούς του να πλησιάσει και κάτι του ψιθύρισε στο αυτί... 'Ο 'Αραβή προσκύνει άμέσως τόν άρχηγό του και βγήκε τρεχάτος άπ' τήν αϊθουσα...

Σιωπή άκολούθησε για λίγα λεπτά της ώρας... 'Ο Μοντε-χρήστος, με τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, περίμενε άγωνιώδως...

Κάτι, σαν τρίξιμο σκουριασμένων σιδερεϊκών, άκούστηκε τότε... 'Ο μισός τοίχος μιάς πλευράς της αϊθούσης ύποχώρησε κλύοντας άπάνω σέ άβρατου, τροχούς και σιδεροτροχιές... Και τότε φάνηκε μιά άλλη αϊθουσα μικρότερη, στή μέση της όποιας ύπήρχε ένας κομμένος χοντρός κορμός δένδρου, στήμενος σαν τραπέζι, άπαράλλαχτος με αυτούς που μεταχειρίζονται στα κρεπωλεία για τό «λιάνωμα» του κρέατος...

'Ηταν κηλιδωμένος άπό έζέρο, μαύρο πειά, αίμα ό κορμός αυτός...

— 'Ανθρώπινο, άραγε, αίμα; άναρωτήθηκε μέσα του με φρίκη ό κόμης.

Δέν πρόλαβε όμως να συνεχίσει τις σκέψεις του, γιατί συ-νέβη κάτι, που τόν συντάραξε ως τά βήθη της ψυχής του: 'Από μιά μικρή πόρτα της δεύτερης αυτής αϊθούσης φηνική άλυσό-δετος ό γυϊός του 'Ελπιόφορος... Αυτό 'Αραβες τόν έσερναν βάνουσα, τ.ν. ώδήγησαν μπρός στόν έζύλινο κορμό, τόν άνάγκα-σαν να γονατίσει και του άκούμησαν πάνω σ' αυτόν τό κεφάλι.

('Ακολουθεί)

Του άκούμησαν τό κεφάλι πάνω στόν κορμό.